

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8Co/138/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8713214368
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Fil'akovský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8713214368.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Fil'akovského a sudcov JUDr. Branislava Brezu a Mgr. Miloša Koleka v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ s.r.o. so sídlom v Bratislave, na ul. Pribinovej č. 25, právne zastúpeného Fridrich Paľko s.r.o. so sídlom v Bratislave, na ul. Gr'zsslingovej č. 4, proti žalovanému Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad zo dňa 10.3.2014 č. k. 12C/200/2013-36 takto jednohlasne

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobca n e m á p r á v o na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanému sa ich náhrada n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Prvostupňový súd napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a náhradu trov konania účastníkom.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ sa návrhom doručeným Okresnému súdu Kežmarok pod číslom 2959-ISTINA - RS sp. zn. 4C 271/2012 dňa 27.9.2012 domáhal, aby medzitýmnym rozsudkom určil, že odporca je zodpovedný za škodu, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom OS Kežmarok, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku navrhovateľa, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č.: 702900201 dlžníkom J. T., nar. X.X.XXXX v exekučnej veci č.: EX 6460/2011 postupom, v ktorom by správne interpretoval a aplikoval ustanovenie § 44 ods. 2 exekučného poriadku a následne rozhodol tak, že zaviazá odporcu zaplatiť mu titulom majetkovej škody sumu 1.111,40 eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 222,28 eur, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

Navrhovateľ sa návrhom doručeným Okresnému súdu Kežmarok pod číslom 2923-ISTINA - RS sp. zn. 4C 261/2012 dňa 27.9.2012 domáhal, aby medzitýmnym rozsudkom určil, že odporca je zodpovedný za škodu, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom OS Kežmarok, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku navrhovateľa, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č.: 701000285 dlžníkom Y. I., nar. X.X.XXXX v exekučnej veci č.: EX 3645/2011 postupom, v ktorom by správne interpretoval a aplikoval ustanovenie § 44 ods. 2 exekučného poriadku a následne rozhodol tak, že zaviazá odporcu zaplatiť mu titulom majetkovej škody sumu 4.234,58 eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 846,92 eur, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

Navrhovateľ sa návrhom doručeným Okresnému súdu Kežmarok pod číslom 2944-ISTINA - RS sp. zn. 4C 268/2012 dňa 27.9.2012 domáhal, aby medzitýmnym rozsudkom určil, že odporca je zodpovedný za škodu, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom OS Kežmarok, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku navrhovateľa, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č.: 702900072 dlžníkom I. Y., nar. XX.X.XXXX v exekučnej veci č.: EX 12232/2011 postupom, v ktorom by správne interpretoval a aplikoval ustanovenie § 44 ods. 2 exekučného poriadku a následne rozhodol tak, že zaviazá odporcu zaplatiť mu titulom majetkovej škody sumu 3.520,18 eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 704,04 eur, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

Navrhovateľ sa návrhom doručeným Okresnému súdu Kežmarok pod číslom 2844-ISTINA - RS sp. zn. 4C 288/2012 dňa 27.9.2012 domáhal, aby medzitýmnym rozsudkom určil, že odporca je zodpovedný za škodu, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom OS Kežmarok, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku navrhovateľa, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č.: 7290957 dlžníkom K. O., nar. XX.XX.XXXX v exekučnej veci č.: EX 3449/2011 postupom, v ktorom by správne interpretoval a aplikoval ustanovenie § 44 ods. 2 exekučného poriadku a následne rozhodol tak, že zaviazá odporcu zaplatiť mu titulom majetkovej škody sumu 5.631,28 eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 1.126,26 eur, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

Uznesením pod sp. zn. 12C 431/2012 súd po postúpení veci na prejednanie Okresnému súdu Poprad návrhy vylúčil na samostatné konanie a ďalej po vylúčení o návrhoch súd jednal pod sp. zn. 12C 200/2013.

Návrhy v písomných podaniach odôvodnil tým, že je právnickou osobou vykonávajúcou podnikateľskú činnosť v prevažnej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov. V súlade s pravidlami riadneho hospodárenia ako oprávnený subjekt navrhol súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní zo strany dlžníka. Exekúciu navrhol vykonať pre svoje pohľadávky voči povinným J. T., Y. I., I. Y., K. O., ktorým súdny exekútor prideliť registračné čísla EX 6460/2011, EX 3645/2011, EX 12232/2011 a EX 3449/2011. Súdny exekútor predložil návrhy miestne a vecne príslušnému súdu so žiadosťou o vykonanie exekúcie. Exekučný súd žiadosti prijal na ďalšie konanie.

Pretože vykonateľným titulom bol rozsudok stáleho rozhodcovského súdu, bolo povinnosťou exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti. Exekučný súd napriek tomu, že ním prejednávaná vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala nadmernú spoluprácu s účastníkmi konania, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie

- u povinnej J. T. až dňa 29.11.2011, pričom konanie začalo dňa 20.4.2011 a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby s omeškaním viac ako 223 dní.

- u povinného Y. I. až dňa 6.7.2011, pričom konanie začalo dňa 22.2.2011 a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby s omeškaním viac ako 134 dní.

- u povinného I. Y. až dňa 8.3.2012, pričom konanie začalo dňa 13.7.2011 a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby s omeškaním viac ako 239 dní.

- u povinnej K. O. až dňa 6.7.2011, pričom konanie začalo dňa 22.2.2011 a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby s omeškaním viac ako 134 dní.

Nevydanie rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote v primeranom čase bez zbytočných prietahov a vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok je nesprávnym úradným postupom a príčinou konkrétneho následku, ktorý sa prejavil vznikom materiálnej škody a nemajetkovej ujmy na strane navrhovateľa. Exekučný súd vykonaním procedúry preskúmania exekučného titulu prekročil mieru možného rozhodovania o zákonom vymedzenom okruhu spoločenských vzťahov a porušil tým fundamentálnu zásadu právneho štátu - zásadu legality. Ochrana práva, pre ktorú existovala právnymi predpismi vymedzená procesná cesta aplikáciou ustanovenia § 40 a nasl. zákona o rozhodcovskom konaní, ktorou súdna oprava rozhodnutí rozhodcovských súdov bez pochybnosti je, nie je možné využiť dodatočne potom, čo takýto prostriedok už nemožno uplatniť a to cestou kontroly rozhodcovského rozhodnutia exekučným súdom, ktorej účel je odlišný. Exekučný súd svojim nelegálnym postupom opätovným posúdením práva na zaplatenie dlhu založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi oprávneným a dlžníkom. Existuje preto právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý je z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný a na druhej strane nie je možné zo strany navrhovateľa iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom pre prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Postup exekučného súdu je nesprávny a v rozpore so zákonom. Nečinnosť OS nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty (rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. I. US 4102 AI). Navrhovateľovi vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu zo záväzkového vzťahu. Sú splnené podmienky pre náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučiniením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Navrhovateľ mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu, včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti jeho pohľadávky a príslušenstva. Neexistuje akýkoľvek iný účinný vnútroštátny prostriedok nápravy spôsobilý reštituovať vzniknutú situáciu a vytvorenie absolútnej nemožnosti súdneho uplatnenia pohľadávky spôsobilo zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa. Navrhovateľ si uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie vo výške 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom.

Písomnou žiadosťou požiadal odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody. Odporca do podania návrhu na žiadosť pozitívne nereagoval.

Navrhovateľ vo svojom písomnom podaní zo dňa 7.6.2013 doručenom súdu dňa 21.6.2013 k vyjadreniu odporcu zaujal stanovisko, podľa ktorého podaný návrh spĺňa zákonné podmienky podania podľa ust. § 43, o ktorom má súd rozhodnúť. K argumentácii odporcu o nemožnosti uplatnenia lehoty 15 dní tak na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie ako aj na rozhodnutie v podobe zamietnutia žiadosti o vydanie poverenia poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IIIÚS 201/2010, podľa ktorého podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd má povinnosť vydať takéto poverenie alebo žiadosť uznesením zamietnuť do 15 dní od doručenia žiadosti. V tejto lehote súd musí dospieť k jednoznačnému záveru, či poverenie vydá alebo nevydá. Súd musí uskutočniť rozhodovací proces v zákonom určenej lehote bez ohľadu na konečný výsledok. Ak v tejto lehote rozhodnuté nie je, súd spôsobuje zbytočné prietahy a táto jeho pasivita predstavuje neodôvodnenú nečinnosť súdu, ktorú je nevyhnutné hodnotiť ako nesprávny úradný postup spôsobilý privodiť účastníkom konania škodu. Vykonateľným titulom v predmetných konaniach bol rozhodcovský rozsudok, na ktorý sa rovnako vzťahuje zákonná lehota čo do vydania poverenia na vykonanie exekúcie. Novela Exekučného poriadku účinná dňom 1.6.2011 týkajúca sa vykonateľných rozhodnutí rozhodcovskej komisie sa na dané prípady preto nevzťahuje. Rozhodnutie rozhodcovskej komisie je úplne iný právny inštitút ako rozsudok rozhodcovského súdu. Podmienkou uplatnenia nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je iba predbežné

prerokovanie nároku, nie samotná lehota daná k predbežnému prerokovaniu nároku a jej plynutie. Ak bol podaný návrh pred uplynutím 6-mesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku, jedná sa o odstrániteľný nedostatok podmienky konania. Z obsahu vyjadrenia odporcu je zrejmé, že žalovaný nárok popiera. Navrhovateľ poskytol odporcovi primeranú súčinnosť za účelom objektívneho posúdenia uplatnenej žiadosti. Ochrana ústavnosti nie je a nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je tak isto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tomto rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci. Okresný súd rozhodujúci o nároku na náhradu škody je nepochybne oprávnený skúmať, či sú splnené podmienky na náhradu škody, pričom jednou z týchto podmienok je aj existencia nesprávneho úradného postupu. Prietahy v konaní je preto oprávnený skúmať a konštatovať nie iba ústavný súd, prípadne predseda súdu. Výklad použitý odporcom je ústavne nekonformný a neprípustný. Nečinnosť súdu spôsobila inter alia zmenu v pracovných aktivitách zamestnancov navrhovateľa (práca navyše) a v administratívnych postupoch (úkony navyše) navrhovateľa a to v smere zvýšenia objemu prác a postupov. Znamenala nutnosť prijať nových zamestnancov, dôsledkom čoho bolo zníženie majetku na strane navrhovateľa. Ako náhradu majetkovej škody si navrhovateľ uplatňuje náklady, ktoré mu vznikli v priamej príčinnej súvislosti s nekonaním exekučného súdu. Ak sa v exekučnom spise alebo v spisoch predsedu súdu o sťažnostiach na postup súdu nachádza aspoň jedna urgencia, žiadosť, je nevyhnutné konštatovať, že niekto musel toto podanie spracovať, vyhotoviť a zabezpečiť jeho doručenie. Tým je nepopierateľne preukázaný vznik škody. Navrhovateľ na preukázanie výšky škody zadal spracovanie znaleckého posudku znaleckému ústavu ekonomickej univerzity a navrhol, aby súd vykonal tento znalecký posudok ako dôkaz zásadného významu. Ak by sa znalecké dokazovanie ukázalo byť v priebehu času nerealizovaným, súdu nič nebráni o výške škody rozhodnúť podľa ust. § 136 O.s.p.. S odkazom na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (sťažnosť 35382/97) súd nevyhlásil, že aj pri obchodnej spoločnosti môže vzniknúť aj iná ako peňažná škoda volajúca po finančnom odškodnení. Iná ako peňažná škoda môže v prípade obchodnej spoločnosti obsahovať objektívne aj subjektívne prvky, medzi ne patrí povest' podniku, neistota v plánovaní rozhodnutí, ťažkosti spôsobené správou podniku, v menšej miere úzkosť a nepríjemnosti, ktorým sú vystavení členovia riadiacich orgánov. Zotrval na tvrdení, že ustálená rozhodovacia prax ústavného súdu je akceptovateľným ukazovateľom hodnoty pri stanovovaní výšky nemajetkovej ujmy v súvislosti s porušením základného práva. Vyčíslenie nemajetkovej ujmy je možné naviazať na všeobecné pomery. Nesúhlasil s vykreslením jeho podnikateľských aktivít odporcom hraničiacich s dobrými mravmi. Predmetom podnikania navrhovateľa je poskytnutie pôžičiek, pričom od rizikovosti dlžníka závisí stanovenie úrokovej sadzby, obdobne ako je to v činnosti bánk. Tieto nie sú ochotné vziať na seba riziko nesplácania poskytnutého úveru. Navrhovateľ toto riziko prijíma a oceňuje ho vyššou úrokovou sadzbou. Zodpovednosť za škodu pri výkone verejnej moci v žiadnom prípade nemožno podradiť pod občiansko-právne vzťahy. Odporca otázku príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a následkom v podobe vzniku škody vykreslil vo všeobecných frázach a bližšie neuvádza, kde bola podľa neho kauzalita pretrhnutá, nepriama či nebezprostredná. Ak by súd rozhodnutie vydal včas, k vzniku majetkovej škody a nemajetkovej ujmy by nedošlo.

Odporca vo svojom písomnom vyjadrení žiadal žalobu zamietnuť z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok potrebných na priznanie náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Uplatnil si náhradu trov konania. Konštatoval, že podanie je potrebné vyhodnotiť ako zmätočné. Navrhovateľ nepresne uvádza osoby povinné, neoznačuje čísla exekučných konaní vedených na súde, kedy sa dozvedel o vzniku škody. Tým v skutočnosti prenáša dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno je na ňom. Navrhol konajúcemu súdu aplikáciu ustanovenia § 43 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku s tým, že nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody. Poukázal na to, že dňa 23.04.2012 mu boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Vzhľadom na skutočnosť, že už dňa 27.09.2012 boli na súd doručené prvé žaloby vo veci je zrejmé, že žalobca ich nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty v zmysle zákona, ale skôr. Preto ide o predčasne uplatnený nárok na súde. Žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť pri predbežnom prerokovaní podaných žiadostí a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody na príslušnom orgáne. Zdôraznil zákonné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci a to: existenciu nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody, príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne. K nesprávnemu úradnému postupu a to nerozhodnutiu o návrhu na

zmenu exekútora v zákonom ustanovenej lehote uviedol, že vzhľadom na povahu úkonu (rozhodnutie o zmene súdneho exekútora) a zákonom ustanovenú lehotu a nevyhnutnosť vykonať iné úkony - (výzva na vyjadrenie pôvodného exekútora, vyjadrenie pôvodného exekútora, vyčíslenie jeho trov, doručenie exekučného spisu, zaslanie novému exekútorovi, rozhodnutie o trovách pôvodného exekútora) nie je možné vždy rozhodnúť o návrhu na zmenu exekútora v lehote ustanovenej zákonom. Nedodržanie lehoty stanovenej v zákone nie je možné považovať automaticky za porušenie základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pôvodný súdny exekútor bol povinný vykonávať úkony exekučného konania až do rozhodnutia súdu o zmene exekútora. Nerozhodnutím v lehote nemohlo dôjsť preto k žiadnej materiálnej škode. Preto nepovažuje uvedené za zbytočné prietahy a teda za nesprávny úradný postup.

Pri rozhodovaní súdu o poverení exekútora po 15-dňovej lehote uviedol, že zo súdnej praxe je preukázané, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok. 15-dňová lehota na vydanie poverenia vyplývajúca zo zákona neplatí, ak ide o exekučný titul rozhodnutie rozhodcovského súdu podľa znenia exekučného poriadku účinného od 01.06.2011, čo znamená, že akýkoľvek nárok žalobcu vychádzajúci z nesprávneho úradného postupu v podobe nerozhodnutia v 15-dňovej lehote v namietaných exekučných konaniach začatých po 01.06.2011, nemá oporu v zákone. Ak bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná po 01.06.2011, nárok je v tejto časti neopodstatnený. Samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy v konaní. Zo skutkových okolností je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úpravu najmä vzhľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov spotrebiteľov.

Zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po 15-dňovej lehote súdom nemôže byť nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup možno vymedziť ako „porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu“. Akýkoľvek postup súdu, ktorý nájde svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí nemôže byť nesprávnym úradným postupom na účely zákona č. 514/2003 Z.z. Zo žalobcom prednesených skutkových okolností je zrejmé, že nemôže ísť ani o zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je okrem iného nevyhnutné, aby nezákonné rozhodnutie bolo konštatovaná príslušným orgánom. Táto podmienka nie je v prípade zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie splnená. Vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy.

Z dikcie ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia. 15-dňová lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie. V daných prípadoch nebola konštatovaná existencia prietahu v konaní právoplatným rozhodnutím Európskeho súdu pre ľudské práva, Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým by Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušuje právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Ak k nesprávnemu úradnému postupu okresného súdu malo dôjsť v období pred marcom 2009, vzniesol námietku premlčania nároku v zmysle § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.04.2009, pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 30-dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora pred dňom 23.04.2009, a pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pred dňom 23.04.2009.

K uplatnenej materiálnej škode uviedol, že žalobca by v konaní na preukázanie vzniku a oprávnenosti nároku musel produkovať dôkazy preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke. Požadovať paušálne sumy 125 eur, resp. 175 eur alebo vo výške istiny s príslušenstvom je nesprávne a účelové. Žalobca nepreukázal ani vznik, ani výšku škody. Od povinnosti riadne preukázať vznik a výšku škody navrhovateľa neodbremeňuje množstvo podaných žalôb, ťažkosti pri jej vyčíslení, ochrana osobných údajov a.i. Rozhodnutie o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora preukazuje iba

nespôsobilosť konkrétneho rozhodcovského rozsudku byť exekučným titulom, nie nemožnosť získať exekučný titul napríklad podaním návrhu na začatie konania.

K uplatnenej nemajetkovej ujme uviedol, že navrhovateľ nepreukázal, že konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. Uvedené zo žalobného návrhu nevyplýva. Z toho dôvodu odporca nemá za preukázaný vznik nemajetkovej ujmy, ani to, že by sa mala poskytnúť jej náhrada v peniazoch. Poskytnutie finančného zadosťučinenia podlieha podrobnému skúmaniu zo strany súdu. Každá prípadová okolnosť je osobitná a nie je preto možné vychádzať z paušálnej sumy 660, prípadne 663.88 eur ako akéhosi priemeru finančného zadosťučinenia za rok prieťahov priznávaného ústavným súdom SR. Žalobca nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi spôsobenou škodou a nesprávnym nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom.

Pojednávania vo veci sa nezúčastnil navrhovateľ a právny zástupca navrhovateľa. Žiadali pojednávanie odročiť z dôvodu kolízie pojednávania na inom okresnom súde. Súd dospel k názoru, že neboli splnené podmienky pre odročenie pojednávania z dôvodu uvádzaného právnym zástupcom v zmysle § 119 Občianskeho súdneho poriadku. Navrhovateľ napriek tomu, že predvolanie na pojednávanie prevzal 27.1.2014, bez zbytočného odkladu neoznámil súdu dôvod na odročenie pojednávania, nepredložil súdu doklad o predvolaní na pojednávanie vo veci prejednávanej pred iným súdom. Návrh na odročenie pojednávania neobsahoval údaje vyplývajúce z ustanovenia § 119 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, t. j. dôvod, pre ktorý sa navrhuje odročenie pojednávania najmä deň, keď sa účastník o dôvode pre odročenie pojednávania dozvedel. Pokiaľ navrhovateľ podal množstvo žalôb v obdobnej veci na súdoch v rámci Slovenskej republiky, musel si byť vedomý skutočnosti, že budú vytyčované pojednávania na rôznych súdoch a teda mal si pre tento prípad zabezpečiť substitúciu.

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením návrhu, vyjadrenia odporcu, stanoviska navrhovateľa k vyjadreniu odporcu, postupom podľa § 129 O.s.p. pripojených spisov Okresného súdu Kežmarok: 5Er 263/2011, 5Er 926/2011, 5Er 262/2011, výpisu zo súdneho registra veci 5Er 496/2011 a ostatnými listinnými dôkazmi, ktoré tvoria súčasť spisu, z vykonania ktorých súd zistil skutkový stav:

Zo spisov Okresného súdu Kežmarok súd zistil vo veciach sp. zn.:

- 5Er 496/2011 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie voči povinnej J. T. bola doručená súdu 3.6.2011 pre vymoženie pohľadávky 292,- eur s príslušenstvom exekučný titul bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Bratislava zo dňa 16.2.2011, exekučné konanie bolo zastavené uznesením súdu zo dňa 3.9.2011, právoplatným dňa 2.12.2011

- 5Er 263/2011 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie voči povinnému Y. I. bola doručená súdu 16.3.2011 pre vymoženie pohľadávky 1.202,87 eur s príslušenstvom exekučný titul bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Bratislava zo dňa 9.12.2010, exekučné konanie bolo zastavené uznesením zo dňa 14.6.2011, právoplatným dňa 7.7.2011.

- 5Er 926/2011 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie voči povinnému I. Y. bola doručená súdu 30.8.2011 pre vymoženie pohľadávky 1.166,01 eur s príslušenstvom exekučný titul bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Bratislava zo dňa 25.5.2011, exekučné konanie bolo zastavené uznesením súdu zo dňa 25.1.2012, právoplatným dňa 3.3.2012

- 5Er 262/2011 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie voči povinnej K. O. bola doručená súdu 16.3.2011 pre vymoženie pohľadávky 1.545,83 eur s príslušenstvom, exekučný titul bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Bratislava zo dňa 6.12.2010, exekučné konanie bolo zastavené uznesením súdu zo dňa 14.6.2011, právoplatným dňa 7.7.2011.

Súd vec právne posúdil podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, čl.48 ods.1, 2 Ústavy SR, § 44 ods.1,2 exekučného poriadku, § 44 ods.1,2 exekučného poriadku, § 44 ods. 8,9 exekučného poriadku, § 5 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení do 31.12. 2012, § 6 uvedeného zákona, podľa § 9 citovaného zákona, § 15 uvedeného zákona § 16 uvedeného zákona, podľa § 17 citovaného zákona, podľa § 19 uvedeného

zákona, § 3 zákona č. 514/2003 Z.z. v platnom znení, § 4 uvedeného zákona, § 9 zákona č. 514/2003 Z.z. v platnom znení, § 16 uvedeného zákona, § 19 uvedeného zákona, § 25 uvedeného zákona a dospel k nasledovným záverom.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia mal súd preukázané, že návrhy navrhovateľa nie sú dôvodné.

Všeobecnými podmienkami priznania nároku na náhradu škody je preukázanie predpokladov vzniku nároku na náhradu škody: existencia nezákonného rozhodnutia resp. nesprávneho úradného postupu, škoda - príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Existenciu podmienok pre uplatnenie náhrady škody navrhovateľ nepreukázal .

Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je okrem iného nevyhnutné, aby nezákonné rozhodnutie bolo konštatovaná príslušným orgánom. Súd v konaní nezistil, aby v exekučných konaniach boli vydané nezákonné rozhodnutia.

K procesnej námietke odporcu o zmätočnosti podaní súd konštatuje, že návrhy majú náležitosti v zmysle § 42 ods. 3 a 79 Občianskeho súdneho poriadku. Petit žaloby je zrejmy a sú preto splnené zákonné podmienky pre to, aby takto podané návrhy boli prejednané.

Rovnako súd neuznal námietku odporcu o predčasnom podaní návrhov na súd pred uplynutím 6 mesačnej lehoty od predloženia žiadosti o predbežné prerokovanie nároku príslušnému orgánu, pretože v čase rozhodovania súdu daná lehota uplynula je nepochybne zrejmé, že odporca jeho nárok neuznal .

Je možné prisvedčiť tiež navrhovateľovi v tvrdení , že rozhodnutia rozhodcovských komisií , ktorých sa týkala novela exekučného poriadku platná od 01.06.2011 sa nedotkla inštitútu rozhodcovských rozsudkov.

Odporca vzniesol vo vyjadrení k žalobe námietku premlčania každého uplatneného nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.04.2009.

Súd preskúmal vznesenú námietku premlčania prihladnuc k ust. § 19 ods. 1 zákona 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a dospel k názoru, že právo žalobcu domáhať sa náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom v tomto prípade nie je premlčané. V exekučných konaniach, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupom, boli doručené žiadosti o udelenie poverenia až po dni 23.04.2009.

Navrhovateľovi začala plynúť 3-ročná objektívna premlčacia doba na uplatnenie práva na náhrady škody najskôr 16. deň od doručenia žiadosti o udelenie poverenia súdu. Právo žalobcu sa z tohto dôvodu nepremĺčalo, pretože návrhy boli doručené súdu v premlčacej dobe dňa 27.09.2012.

Je potrebné tiež súhlasiť s námietkou žalobcu spočívajúcou v tom, že aplikácia ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý podobne upravuje podmienky, na základe ktorých možno usúdiť na vznik nesprávneho úradného postupu v podobe prieťahov v konaní, nie je možné aplikovať na právne vzťahy, pri ktorých malo dôjsť k zodpovednostnému vzťahu medzi účastníkmi konania pred účinnosťou tohto zákonného ustanovenia, pretože by išlo o retroaktivitu pri aplikácii právneho predpisu. Toto ustanovenie zákona bolo zavedené s účinnosťou od 1.1.2013. Preto je toto zákonné ustanovenie priamo aplikovateľné len na zodpovednostné právne vzťahy upravené zákonom čl. 514/2003 , ktoré vznikli od 1.1.2013. To však neznamená, že by súd nemohol ako príklad uviesť právne významné okolnosti uvedené v tomto ustanovení § 9 ods. 2 zákona a to v kontexte skúmania, ktoré musí súd vykonať, aj keď sa pri posudzovaní otázky nesprávneho úradného postupu (vrátane prieťahov v konaní) pohybuje v právnom rámci danom v ustanovení § 9 ods. 1 zákona, ktoré bolo účinné v čase, keď

mal vzniknúť zodpovednostný právny vzťah medzi účastníkmi konania v preskúvaných exekučných konaniach, uvedených žalobách.

Je potrebné konštatovať, že v žiadnej z predmetných vecí nedošlo k sťažnostiam na prietahy v konaní, k disciplinárnemu postihu sudcu alebo vydaniu právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva alebo Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý by prietahy v konaní konštatoval.

V konaní navrhovateľ uplatnil nárok na náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom súdu spôsobenú tým, že Okresný súd Kežmarok podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v zákonnej lehote nepoveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie a svojimi rozhodnutiami zmaril možnosť vymoženía pohľadávky vyplývajúcej z úverového vzťahu.

Ustálená súdna prax napriek zneniu ustanovenia § 44 ods. 2 exekučného poriadku a výkladu podaného Ústavným súdom k lehotám na vydanie poverenia resp. zamietnutia návrhu na vydanie poverenia umožňuje a usmerňuje súdy aj v smere materiálneho preskúmania okolností, či neexistuje rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu, pričom ak takýto rozpor súd zistí je oprávnený uznesením zamietnuť žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Materiálny prieskum súladnosti exekučného titulu i návrhu so zákonom je potrebné vykladať aj v kontexte zákona č. 244/2002 Z. z., ktorý v zmysle ust. § 45 ods. 1,2 zákona umožňuje zastaviť výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa § 45 ods. 1 písm. b alebo c, teda ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písmeno a) a b) / rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom/. Exekučný súd je oprávnený na zastavenie výkonu rozhodcovského rozsudku aj bez návrhu v prípade zistenia takýchto nedostatkov.

Vo všetkých preskúvaných veciach súd 1. stupňa zastavil exekučné konania z dôvodov uvedených v § 45 ods. 1 a 2, zákona o rozhodcovskom konaní a v tomto kontexte po vykonaní tohto materiálneho prieskumu súladnosti exekučného titulu so zákonom rozhodol o zastavení exekučného konania pre nespôsobilosť exekučného titulu. Nebol pritom viazaný lehotou 15 dní.

V exekučných konaniach, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu žalobca nepreukázal nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prietahov v konaní. Súd poukazuje na Uznesenie Ústavného súdu I ÚS 476/2012 zo dňa 3.10. 2012, ktorým odmietol sťažnosť navrhovateľa na porušenie jeho ústavných práv postupom OS Bratislava V v exekučných veciach doručených súdu v rokoch 2010 a 2011 nevydaním poverenia na vykonanie exekúcie do dňa 24. 8. 2012 s tým, že doterajšia dĺžka predmetných konaní sama o sebe nie je ešte takej povahy, aby len na jej základe bolo možné v danej veci vysloviť namietané porušenie práv účastníka konania, resp. že doba konaní vedených OS zasiahla samotnú podstatu a účel základného práva účastníka podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru takým závažným spôsobom, že by to odôvodňovalo konštatovanie prietahov v konaní. Podľa odôvodnenia uvedeného rozhodnutia z judikatúry Ústavného súdu taktiež vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Aj v prípade keď Ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“, spravidla návrh odmietol ako zjavne neopodstatnený (III. US 59/05 a i.). V danej veci je možné konštatovať porovnateľné lehoty, na ktoré navrhovateľ poukazuje.

Všeobecne otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky je kompetentný preskúmať Ústavný súd. Ustanovenie § 9 ods. 2 zákona 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je účinné od 01.01.2013, avšak i keď žaloby boli vo veci podané v r. 2012, predmetné ustanovenie dopĺňa a vykladá ustanovenie § 9 ods. 1 predmetného zákona, preto je ho možno aplikovať ako interpretačné pravidlo aj pri uplatnenom nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom pred 01.01.2013. O namietaných prietahoch v konaní sa nevedlo konanie pred Ústavným súdom Slovenskej

republiky, nevedlo sa disciplinárne konanie, nebolo vydané právoplatné rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva. Súd v konaní o uplatnenom nároku na náhradu škody nesprávnym úradným postupom nie je oprávnený posudzovať nesprávny úradný postup súdu spočívajúci v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote.

Súd je toho názoru, že nemožno všeobecne rozhodnutie súdu po zákonom stanovenej lehote posudzovať bez vyššie uvedeného ako nesprávny úradný postup súdu. Osobitne v exekučných konaniach pri posudzovaní návrhov na vykonanie exekúcie na podklade exekučných titulov rozhodcovských rozsudkov a notárskych zápisníc sa javí 15-dňová lehota na vydanie poverenia výraznou prekážkou pre objektívne posúdenie zákonnosti exekúcie. Pri rozhodovaní o návrhu na zmenu exekútora je potrebné vykonať procesné úkony (výzva na vyjadrenie pôvodnému exekútorovi, vyjadrenie pôvodného exekútora a vyčíslenie jeho trov, doručenie exekučného spisu, zaslanie spisu novému exekútorovi, rozhodnutie o trovách exekúcie) v dôsledku ktorých nerozhodnutie o návrhu v zákonnej lehote nie je možné považovať za zbytočné prietahy a z toho vyplývajúci nesprávny úradný postup súdu.

Navrhovateľ nečinnosť súdu pri rozhodovaní o návrhu súdneho exekútora na vydanie poverenia odvodzuje nesprávne od začatia exekučného konania, teda doručenia návrhu oprávneného súdneho exekútora. V každej prejednávanej veci bol súdu návrh exekútora na vydanie poverenia, odkedy je súd povinný konať, doručený až v neskoršom období tak, ako to vyplýva z exekučných spisov.

Navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno pri preukázaní samotnej majetkovej škody predstavujúcej náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá podľa jeho vyjadrenia už nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu zo záväzkového vzťahu a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie vo výške 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom s tým, že navrhovateľ mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti jeho pohľadávky a príslušenstva. Pre tieto tvrdenia navrhovateľ nepredložil žiadny dôkaz, ktorý by ich preukazoval.

Navrhovateľ sám nepreukázal spôsob výpočtu uplatnenej výšky škody, ktorú má predstavovať zmarenie vymáhania dlhu rozhodnutím súdu o zastavení exekúcie. Pritom v každej veci navrhovateľom uplatnená škoda minimálne trojnásobne prevyšuje výšku pohľadávky danej do vymáhania exekútorovi. Napr. pohľadávka voči povinnej T. bola daná navrhovateľom do vymáhania vo výške 292 eur. s prísl, pričom ako škodu vo vzťahu k tejto veci si navrhovateľ uplatnil sumu 1111 eur, teda 3,8 násobok. V ostatných návrhoch to bol 3 až 3,6 násobok.

Navrhovateľ nepreukázal teda ani výšku majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Súd nevidí dôvod na paušálne priznávanie nemajetkovej ujmy vo výške 20 % z ním vyčíslenej škody bez náležitého odôvodnenia. Ani jeden z dôvodov pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch navrhovateľ ničím nepodložil a preto nemožno akceptovať ako dôvod pre takéto priznanie to, že neskorým ukončením procedúry exekučným súdom, mohlo dôjsť k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným alebo k insolvencii povinného, prípadne, že táto situácia si vyžadovala kroky smerujúce k zabezpečeniu vymožitelnosti pohľadávky a príslušenstva, pretože samotná žaloba tieto okolnosti udáva len ako možné riziká bez ich dostatočného podloženia a preukázania. Pretože nebol preukázaný vznik škody, súd nemal dôvod postupovať pri jej vyčíslení ani podľa vlastnej úvahy za podmienok ust. § 136 O.s.p. Sám navrhovateľ vôbec spochybnil možnosť ustáliť výšku škody znaleckým posudkom, ktorý od podania návrhu na súd nepredložil.

Napokon navrhovateľ nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi prípadným nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou, keď nepreukázal existenciu atribútov: nesprávny úradný postup a vznik škody.

Z dôvodu nepreukázania základných zákonných podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom súd žalobu zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, tak, že úspešnej žalovanej náhradu trov konania nepriznal, keď žalovanej trovy konania nevznikli a náhradu trov neuplatnila.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca.

Poukázal na to, že súd rozhodol v merite veci na základe a s použitím inšpirácie novou právnou úpravou obsiahnutou v § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústreďeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnom súdnom rozhodnutí. Súd bol pri svojom rozhodovaní jednoznačne viazaný ustanovením § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2012 Z.z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z., pretože svojim rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné.

Súd nevysvetlil názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerance trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný.

Súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Európsky súd pre ľudské práva opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory ako napr. rozsah nevybavenej agendy a podobne. Nemožno pochopiť, ako môže mať na výsledok konania dopad skutočnosť, že súd vyjadril svoje presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom. Na základe toho navrhol, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1,2 O.s.p., a to bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvého stupňa nič sa nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

Podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa článku 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy, alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona pri výkone verejnej moci

a/ nezákonným rozhodnutím,

b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,

c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení, alebo rozhodnutím o väzbe alebo

d/ nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak

1/ škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu,

2/ škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci,

3/ škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánov verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánov verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa článku 86 písm. a/ a d/ Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu Vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa článku 119 písm. b/ Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa § 9 ods. 2 citovaného zákona, pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a § 11.

Podľa § 16 ods. 4 citovaného zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

Podľa § 17 ods. 1 citovaného zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 citovaného zákona, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie.

Podľa § 44 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok), exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie, alebo exekučného titulu so zákonom do 15 dní od doručenia žiadosti, písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma.

Podľa § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku, podľa tohto zákona možno vykonať exekúcie aj na podklade notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Predovšetkým je potrebné zdôrazniť, že súd prvého stupňa pri aplikácii právnych predpisov a argumentácii vo svojom odôvodnení rozhodnutia nevychádza z ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., ako to paušálne tvrdí žalobca vo svojom odvolaní. Argumentácia súdu prvého stupňa je založená na úplne iných okolnostiach, tak ako to bolo citované vyššie z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa.

V každom prípade je však možné konštatovať, že nevyplýva zo spisu, že v predmetnej exekučnej veci došlo k sťažnostiam na prieťahy v konaní, k disciplinárnemu postihu sudcu v tejto súvislosti alebo k vydaniu právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva alebo Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý by prieťahy v konaní konštatoval.

Je pravdou, že ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku stanovuje lehotu 15 dní na písomné poverenie exekútora na vykonanie exekúcie, s výnimkou exekučného titulu podľa § 41 ods. 2 písm. c/, d/ Exekučného poriadku.

Ustálená súdna prax však umožňuje a usmerňuje súdy aj v smere materiálneho preskúmania okolností, či neexistuje rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu, pričom ak takýto rozpor súd zistí, je oprávnený uznesením zamietnuť žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom na takéto zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia nie je v exekučnom poriadku stanovená žiadna lehota.

Materiálny prieskum súladnosti exekučného titulu (i návrhu a žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie) so zákonom je potrebné vykladať aj v kontexte zákona č. 244/2002 Z.z., ktorý v zmysle § 45 ods. 1, 2 citovaného zákona, umožňuje zastaviť výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa § 45 ods. 1 písm. b/ alebo c/, teda ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a/ a b/ (rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, ktorá nemôže byť predmetom rozhodcovského konania alebo rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, o ktorej už predtým právoplatne rozhodol súd alebo sa o nej právoplatne rozhodlo v inom rozhodcovskom konaní) alebo ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Dôležitou okolnosťou je to, že exekučný súd je oprávnený na zastavenie výkonu rozhodcovského rozsudku alebo exekučného konania aj bez návrhu v prípade zistenia nedostatkov podľa § 45 ods. 1 písm. b/, c/ Zákona o rozhodcovskom konaní.

Argumentácia, ktorú použil súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia sa v celom rozsahu vzťahuje na veci Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 5Er 496/2011 , 5Er 263/2011, 5Er 926/2011 a 5Er 262/2011.

Taktiež je potrebné súhlasiť so závermi súdu prvého stupňa uvedenými v odôvodnení jeho rozhodnutia, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno pri preukázaní vzniku škody, nakoľko nepredložil na súde relevantné dôkazy dokumentujúce skutočnú výšku tejto škody.

Taktiež je potrebné súhlasiť s tým, že žalobca nepreukázal žiadnym spôsobom dôvody pre priznanie nemajetkovej ujmy, o ktorej tvrdil v žalobe. Ani jeden z dôvodov pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobca ničím nepodložil a nepreukázal, a preto nemožno akceptovať ako dôvod pre takéto priznanie to, že neskorým ukončením procedúry exekučným súdom, mohlo dôjsť k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným alebo k insolvencii povinného, prípadne, že táto situácia si vyžadovala kroky smerujúce k zabezpečeniu vymožitelnosti pohľadávky a príslušenstva, pretože samotná žaloba tieto okolnosti udáva len ako možné riziká bez ich dostatočného podloženia a preukázania.

Je potrebné zdôrazniť, že nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi postupom súdu prvého stupňa v predmetnej exekučnej veci (ktorý v zmysle vyššie uvedeného nie je možné považovať ani za prieťahy v konaní) a eventuálnym vznikom škody alebo nemateriálnej ujmy.

Taktiež nijakým spôsobom žalobca nepreukázal údajný stav trvania právnej neistoty, ktorá mala byť spôsobená tým, že súd prvého stupňa v exekučnom konaní nerozhodol v zákonom stanovenej 15 - dňovej lehote na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Preto je rozhodnutie súdu prvého stupňa vecne správne a ako také ho odvolací súd postupom podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého žalobca ako neúspešný účastník nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanému žiadne preukázateľné trovy spojené s odvolacím konaním nevznikli, preto táto náhrada nebola priznaná žiadnemu z účastníkov.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.